

der om refusion for omkostningerne i forbindelse med gennemførelse af en retsanmodning, medmindre omkostningerne vedrører tilstedeværelse af repræsentanter fra myndighederne i det begærende land, overførelse af frihedsberøvede personer efter artikel 13 og 14 i 2001-tillægsprotokollen eller artikel 11 i 1959-konventionen, eller hvis gennemførelsen af anmodningen medfører betydelige eller ekstraordinære omkostninger. Omkostningerne i forbindelse med gennemførelse af videoafhøring eller telefonafhøring, jf. nedenfor, skal dog altid refunderes af det begærende land.

Artikel 6, der skal erstatte artikel 24 i 1959-konventionen, medfører, at landene ved undertegnelse eller ratifikation af konventionen skal afgive en erklæring, hvori landene i henhold til national ret angiver, hvilke myndigheder der er »judicielle myndigheder«. For Danmarks vedkommende anses domstolene og anklagemyndigheden, der omfatter Justitsministeriet, Rigsadvokaten, statsadvokaterne og politimestrene (Politidirektøren i København), allerede i dag for omfattet af begrebet »judicielle myndigheder« i relation til den gensidige retshjælp i straffesager.

Kapitel II omfatter de bestemmelser, der er nye i forhold til 1959-konventionen og 1978-tillægsprotokollen.

Efter *artikel 7* kan det anmodede land udsætte gennemførelsen af en anmodning, hvis gennemførelsen vil skade efterforskning eller retsforfølgning i det anmodede land. Forinden gennemførelsen af en anmodning udsættes eller afslås, skal det anmodede land overveje, om anmodningen kan gennemføres delvist. Det anmodede land skal under alle omstændigheder begrunde udsættelsen eller afvisningen.

Artikel 8 indebærer, at det anmodede land skal gennemføre en anmodning i overensstemmelse med de formkrav eller fremgangsmåder, der er angivet i anmodningen, medmindre det vil være i strid med fundamentale retsprincipper i det anmodede land.

Principperne i denne bestemmelse svarer til artikel 4 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.1.4).

I medfør af *artikel 9* kan der ydes bistand i forbindelse med afhøring af vidner eller sagkyndige ved hjælp af videokonference. Bestemmelsen kan anvendes, hvis en person befinder sig i et land og skal afhøres som vidne eller sagkyndig i et andet land. I det tilfælde kan de judicielle myndigheder i dette land anmode om, at afhøringen foretages ved hjælp af videokonference. Det anmodede land skal give sin tilladelse til en sådan afhøring, forudsat at anvendelse af videokonference ikke strider mod landets grundlæggende retsprincipper, og forudsat at det råder over de tek-

niske hjælpemidler, der er nødvendige for en videokonference. Bestemmelsen fastslår herudover, hvilke oplysninger en begæring om videoafhøring skal indeholde, ligesom der fastlægges en række nærmere regler for afhøring ved hjælp af videokonference, herunder regler for tolkning og identifikation af vidnet/den sagkyndige. Det er endvidere muligt at anvende bestemmelsen om videoafhøring i forhold til en tiltalt, der samtykker heri.

Bestemmelsen er i det væsentligste identisk med artikel 10 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.2.3).

Artikel 10 vedrører afhøring af vidner og sagkyndige ved hjælp af telefonkonference. Bestemmelsen kan anvendes i de situationer, hvor en person befinder sig i et land og skal afhøres som vidne eller sagkyndig af en judiciel myndighed i et andet land. I det tilfælde kan den judicielle myndighed i dette land i overensstemmelse med national lovgivning anmode om bistand fra det land, hvor den pågældende opholder sig, således at afhøringen kan foregå ved hjælp af telefonkonference. Det er en forudsætning for en sådan afhøring, at vidnet eller den sagkyndige har givet samtykke til, at afhøringen kan foregå ved hjælp af telefonkonference. Det anmodede land skal tillade afhøring ved hjælp af telefonkonference, forudsat dette ikke strider mod landets grundlæggende retsprincipper.

Artikel 10 er i det væsentligste identisk med artikel 11 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.2.3).

Efter *artikel 11* kan landenes kompetente myndigheder i det omfang, der er hjemmel hertil i national lovgivning, og uden at der foreligger en anmodning fra et land, udveksle oplysninger om bl.a. strafbare handlinger, som på tidspunktet for meddelelsen henhører under den modtagende myndighed.

Bestemmelsen er i det væsentligste identisk med artikel 7 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.1.7) og har i øvrigt tilknytning til artikel 46 i Schengen-konventionen. I henhold til denne bestemmelse kan Schengen-landene som led i politisamarbejdet uopfordret udveksle oplysninger med henblik på forebyggelse af strafbare handlinger. Artikel 11 udvider omfanget af den spontane udveksling af oplysninger til at gælde generelt for uopfordret udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder om strafbare handlinger.

Artikel 12 vedrører tilbagelevering af uretmæssigt erhvervede genstande. Bestemmelsen indebærer bl.a., at det anmodede land kan træffe afgørelse om, at aktiver, der er udbytte af et strafbart forhold, kan overfø-